

Evangelí del Divendres Sant: les set paraules de Crist a la Creu

Evangelí i comentari del Divendres Sant. Les set paraules de Jesucrist a la Creu ens conviden a la confiança i a l'amor dels fills de Déu plens de l'Esperit Sant.

Evangelí (*Jn 18, 1-19, 42*)

Després de dir això, Jesús va sortir amb els seus deixebles cap a l'altra

banda del torrent de Cedró. Allà hi havia un hort, i Jesús hi entrà amb els seus deixebles. Judes, el qui el traïa, coneixia també aquell indret, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint amb els seus deixebles. Judes, doncs, s'endugué la cohort de soldats romans i alguns guardes del temple que els grans sacerdots i els fariseus li havien posat a disposició, i va arribar a l'hort. Venien amb llanternes i torxes, tots armats. Jesús, que sabia tot el que li havia de passar, surt fora i els pregunta:

-Qui busqueu?

Li respongueren:

-Jesús de Natzaret.

Els diu:

-Sóc jo.

També hi havia amb ells Judes, el qui el traïa. Així que Jesús digué: «Sóc

jo», retrocediren i caigueren per terra. Jesús tornà a preguntar-los:

-Qui busqueu?

Li digueren:

-Jesús de Natzaret.

Ell respongué:

-Ja us he dit que sóc jo. Però si em busqueu a mi, deixeu que aquests se'n vagin.

S'havien de complir les paraules que Jesús havia dit: «Dels qui m'has donat, no n'he perdut ni un de sol.»

Llavors Simó Pere es va treure una espasa que portava i d'un cop tallà l'orella dreta al criat del gran sacerdot. Aquell criat es deia Malcus. Jesús digué a Pere:

-Guarda't l'espasa a la beina; ¿no he de beure la copa que el Pare m'ha donat?

Llavors la cohort romana, amb el tribú que la comandava i els guardes dels jueus, van agafar Jesús i el van lligar, i el dugueren primer a casa d'Annàs, que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquell any. Caifàs era el qui havia donat als jueus aquest consell: «Val més que un sol home mori pel poble.»

Simó Pere i un altre deixeble seguien Jesús. Aquell deixeble, que era conegut del gran sacerdot, va entrar amb Jesús al pati de la casa del gran sacerdot. Pere s'havia quedat fora, a la porta. Però l'altre deixeble, conegut del gran sacerdot, va sortir fora, parlà amb la portera i féu entrar Pere. La criada que feia de portera digué llavors a Pere:

-¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'aquest home?

Ell respongué:

-No, no ho sóc pas.

Com que feia fred, els criats i els guardes del temple havien preparat brases i s'estaven allà, escalfant-se. Pere també s'escalfava amb ells.

Mentrestant, el gran sacerdot va interrogar Jesús sobre els seus deixebles i sobre la seva doctrina. Jesús li contestà:

-Jo he parlat al món obertament. Sempre ensenyava a les sinagogues i al temple, on es reuneixen tots els jueus. Mai no he dit res d'amagat. Per què em preguntes a mi? Pregunta als qui m'escoltaven quines coses els deia; ells saben el que he dit.

Així que Jesús hagué parlat, un dels guardes que eren allà li va pegar una bufetada dient:

-¿És aquesta la manera de contestar al gran sacerdot?

Jesús li respongué:

-Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, per què em pegues?

Lavors Annàs l'envià lligat a casa de Caifàs, el gran sacerdot.

Mentrestant Simó Pere s'estava allà dret, escalfant-se. Li digueren:

-¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell?

Ell ho negà:

-No, no ho sóc pas.

Un dels criats del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere havia tallat l'orella, li digué:

-Però si jo t'he vist a l'hort amb ell!

Pere tornà a negar-ho, i a l'instant el gall cantà.

Després dugueren Jesús de casa de Caifàs al pretori. Era de bon matí.

Però ells no van entrar dins el pretori, per no quedar impurs i poder menjar el sopar pasqual. Per això Pilat sortí a trobar-los fora del pretori i digué:

-Quina acusació porteu contra aquest home?

Els li contestaren:

-Si aquest no fos un criminal, no te l'hauríem entregat.

Pilat els replicà:

-Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i judiqueu-lo d'acord amb la vostra Llei.

Els jueus li respongueren:

-A nosaltres no ens és permès d'executar ningú.

Calia que es complissin les paraules que Jesús havia dit, indicant com havia de morir.

Llavors Pilat se'n tornà a l'interior del pretori, féu cridar Jesús i li digué:

-¿Tu ets el rei dels jueus?

Jesús contestà:

-¿Surt de tu, això que em preguntes, o bé d'altres t'ho han dit de mi?

Pilat replicà:

-Que potser sóc jueu? Són el teu poble i els grans sacerdots els qui t'han posat a les meves mans. Què has fet?

Jesús contestà:

-La meva reialesa no és d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. Però la meva reialesa no és d'aquí.

Pilat li digué:

-Per tant, tu ets rei?

Jesús contestà:

-Tu ho dius: jo sóc rei. Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.

Li diu Pilat:

-I què és la veritat?

Després de dir això, Pilat va sortir altra vegada a fora, on eren els jueus, i els digué:

-Jo no li trobo res per a poder-lo inculpar. Però ja que teniu per costum que us deixi lliure algú en ocasió de la Pasqua, ¿voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?

Els van contestar cridant:

-Aquest, no! Volem Barrabàs!

Barrabàs era un bandoler.

Llavors Pilat féu assotar Jesús. Els soldats li van posar al cap una corona d'espines que havien trenat i el cobriren amb un mantell de porpra. Se li acostaven i li deien:

-Salve, rei dels jueus!

I li pegaven bufetades.

Pilat tornà a sortir i els digué:

-Ara us el trauré aquí fora, perquè sapiguen que no li trobo res per a poder-lo inculpar.

Llavors sortí Jesús portant la corona d'espines i el mantell de porpra. Pilat els diu:

-Aquí teniu l'home!

Quan els grans sacerdots i els guardes del temple el van veure, cridaren:

-Crucifica'l, crucifica'l!

Pilat els diu:

-Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i crucifiqueu-lo, que jo no li trobo res per a poder-lo inculpar.

Els jueus li contestaren:

-Nosaltres tenim una Llei, i segons aquesta Llei ha de morir, perquè s'ha volgut fer Fill de Déu.

Quan Pilat sentí aquestes paraules, va agafar molta por. Va entrar altra vegada dins el pretori i preguntà a Jesús:

-D'on ets, tu?

Però Jesús no li tornà contesta.

Llavors Pilat li diu:

-¿A mi no em parles? ¿No saps que tinc poder per a deixar-te lliure o per a crucificar-te?

Jesús li respongué:

-No tindries cap poder sobre mi si no l'haguessis rebut de dalt. Per això el qui m'ha entregat a tu és culpable d'un pecat més gran.

Des d'aleshores, Pilat intentava de deixar-lo lliure. Però els jueus es posaren a cridar:

-Si deixes lliure aquest home no et pots dir amic del Cèsar. Tothom qui es fa rei va en contra del Cèsar.

Quan Pilat sentí aquestes paraules, dugué Jesús a fora i es va asseure al tribunal en el lloc anomenat l'Empedrat, en hebreu Gàbata. Era el dia de la preparació de la Pasqua, cap al migdia. Pilat diu als jueus:

-Aquí teniu el vostre rei.

Els cridaren:

-Fora, fora, crucifica'l!

Pilat els diu:

-¿Al vostre rei, haig de crucificar?

Els grans sacerdots respongueren:

-No tenim cap altre rei fora del Cèsar.

Lavors Pilat els el va entregar perquè fos crucificat.

Prengueren, doncs, Jesús, i, portant-se ell mateix la creu, va sortir cap a l'indret anomenat «Lloc de la Calavera», que en hebreu es diu Gòlgota. Allà el crucificaren, juntament amb dos més, un a cada banda, i Jesús al mig. Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: «Jesús de Natzaret, el rei dels jueus.» Molts dels jueus el van llegir, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia prop de la ciutat. El rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. Però els grans sacerdots digueren a Pilat:

-No hi escriguis: "El rei dels jueus."
Posa-hi: "Aquest va dir: Jo sóc el rei dels jueus."

Pilat contestà:

-El que he escrit, ja està escrit.

Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, van agafar el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat, i també prengueren la túnica. Però la túnica era sense costura, teixida d'una sola peça de dalt a baix, i es digueren entre ells:

-No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca.

S'havia de complir allò que diu l'Esriptura: S'han repartit entre ells els meus vestits; s'han jugat als daus la meva roba.

Això és el que van fer els soldats.

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare,

Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:

-Dona, aquí tens el teu fill.

Després digué al deixeble:

-Aquí tens la teva mare.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

Després d'això, Jesús, sabent que tot s'havia realitzat, perquè s'acabés de complir l'Esriptura, va dir:

-Tinc set.

Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Van posar al capdamunt d'un manat d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi acostaren als llavis. Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir:

-Tot s'ha complert.

Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit.

Per als jueus era el dia de la preparació, i els cossos no es podien quedar a la creu durant el repòs del dissabte, més quan aquell dissabte era una diada solemníssima. Per això els jueus van demanar a Pilat que trenquessin les cames dels crucificats i traguessin els seus cossos. Hi anaren, doncs, els soldats i van trencar les cames del primer i les de l'altre que havia estat crucificat amb Jesús. Quan arribaren a Jesús, es van adonar que ja era mort i no li trencaren les cames, però un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua. El qui ho veié en dóna testimoni, i el seu testimoni és digne de crèdit. Ell mateix sap que diu la veritat, perquè també vosaltres cregueu. En efecte, tot això va succeir perquè s'havia de complir allò que diu l'Esriptura: No li han de trencar

cap os. I en un altre lloc l'Esriptura diu: Miraran aquell que han traspassat.

Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el

sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.

Comentari

Els evangelistes van recollir les ‘set paraules’ (frases) de Crist a la Creu. En aquestes expressions descobrim quant que ens estima Déu: el Pare va lliurar el seu Fill a la mort per perdonar-nos els pecats i fer-nos fills seus.

1. “Pare, perdona’ls, que no saben el que fan”. (*Lc 23, 34*). El Senyor demana perdó pels nostres pecats. “Ell mateix va portar els nostres pecats en el seu cos sobre el patíbul, perquè, morts als pecats, visquéssim com a justos” (*1 P 2, 24*). Crist mor per salvar-nos. Ens convida a obrar el bé i a suportar el patiment. El secret del perdó és la caritat que comprèn la debilitat dels altres,

perquè hom se sap ple de l'amor de Déu.

2. “En veritat t’ho dic: avui seràs amb mi al paradís” (*Lc* 23, 43). El perdó de bell nou. El bon lladre se'n penedeix i escolta una promesa de salvació. La paraula “paradís”, d'origen persa, evoca un jardí de felicitat, com ho va ser el primer jardí a la creació. Jesús fa veure que la felicitat és estar amb ell. Com diu Gregori Nazianzè, “si hi estàs crucificat com un lladre, com el bon lladre confia en el teu Déu”.

3. “Quan Jesús veié la seva mare i, al seu costat, el deixeble que Ell estimava, digué a la mare: ‘Dona, aquí tens el teu fill’. Després digué al deixeble: ‘Aquí tens la teva mare’” (*Jn* 19, 26-28). La Mare de Déu està “consentint plena d’amor en la immolació de la víctima que ella havia engendrat” (Sant Pau VI, *Lumen Gentium*, 58). No té cap altre fill que Jesús. En acceptar la seva

mort a la Creu, en rebre sant Joan ens rep tots com a filles i fills seus: és Mare de l'Església.

4. “Es va estendre una foscor per tota la terra. (...) Jesús va exclamar amb tota la força: *Elí, Elí, ¿lemà sabactani?*, que vol dir: ‘Déu meu, Déu meu, per què m’has abandonat?’” (Mt 27, 46). Són paraules del Salm 22(21), que acaben plenes de confiança en la bondat de Déu Pare i en la futura expansió de l'Església: “Ho tindran present i tornaran al Senyor tots els països de la terra, es prosternaran davant seu gent de totes les nacions” (Sl 22, 28). El patiment de Crist a la Creu coexistia amb la visió immediata de Déu. Alhora, com diu sant Agustí, a la Creu també estàvem nosaltres, perquè som el seu cos, que és l'Església: Crist parlava per cadascun de nosaltres.

5. “Tinc set” (*Jn* 19, 28). Aquest crit manifesta la humanitat del Senyor enmig de sofriments tremends, ja que s'asfixia a la Creu. També té set del nostre amor, que pot alleugerir el dolor del seu cor. La seva glòria, la irradiació del seu amor, és la nostra participació en la vida divina. “Més que la fatiga del cos, el consumeix la set d'ànimes”. (Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 176). Des de la Creu, esguarda cadascú, cadascuna, en l'amor etern del Pare. Té set de la nostra set. I té una set enorme d'enviar-nos l'Esperit Sant.

6. “Tot s'ha complert” (*Jn* 19, 30). És el compliment. Jesús va estimar obeint fins a l'extrem (cf. *Jn* 3, 34; 13, 1). Amb la plenitud de l'Esperit, la seva ofrena al Pare és sense mesura. Ha complert la voluntat del Pare. Alhora, està consumit, espremut, esgotat. Contemplem un misteri d'amor abans que de dolor. A la Creu hi ha sobretot l'amor de Jesús al Pare i al

món. Manifesta fins a les darreres conseqüències què significa ser plenament Fill de Déu.

7. “Pare, confio el meu alè a les teves mans” (*Lc 23, 46*). A la llum de *Jn 19, 30* –“va lliurar l’esperit”–, l’Església veu aquí el do de l’Esperit Sant. Crist mor per amor a Déu, adhesió al seu disseny de salvació, amor a nosaltres. Mor “una vegada per sempre” (*1P 3, 18*). La seva ànima humana se separa del cos que ja no té principi d’animació. Ha mort com a home, voluntàriament, de la mateixa manera que es pateix una pena per apartar-la d’una altra persona. Una mort que l’amor vencerà. Queda la divinitat unida al sant cos que espera la resurrecció. Ho vetllem amb dolor i esperança.

A les set paraules de Crist trobem el perdó dels nostres pecats, la promesa d’estar amb Jesús, el do que ens fa de la Verge com a Mare, la pregària

plena de confiança, la petició, el compliment i el do de l'Esperit.

“Donar la vida pels altres. Només així es viu la vida de Jesucrist i nosaltres esdevenim una mateixa cosa amb Ell” (Sant Josepmaria, *Via Crucis*, 14).

“Ja només hi ha una única manera de viure a la terra: morir amb Crist per ressuscitar amb Ell, fins que puguem dir amb l'Apòstol: *Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi (Ga 2, 20)*” (*Ibídem*). Podem afirmar: “Ja som fills de Déu”; i de santa Maria.

Guillaume Derville // wwing -
Getty Images Signature

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
divendres-sant-les-set-paraules-de-crist-
a-la-creu/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-divendres-sant-les-set-paraules-de-crist-a-la-creu/) (04/04/2025)